

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Ondřeje Sekvarda v právní věci žalobce: **J. M.**, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha, proti žalovanému: **Město Litomyšl**, se sídlem Bří Šťastných 1000, Litomyšl, zastoupený Mgr. Alešem Velcem, advokátem se sídlem Toulouvcovo náměstí 156, Litomyšl, ve věci žaloby na ochranu proti nezákonnému zásahu správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 4. 12. 2019, č. j. 52 A 6/2019 - 74,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Rozsudek krajského soudu

[1] Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (dále jen „krajský soud“) v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, jenž měl spočívat v nikoli bezodkladném vyplacení (vrácení) tzv. určené částky podle § 125h zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[2] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti rozsudku krajského soudu podal včasnou kasační stížnost, kterou napadl rozsudek krajského soudu v celém jeho rozsahu z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[3] Námitku týkající se nesprávného právního posouzení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] stěžovatel ani na výzvu nedoplnil. K další námitce uvedl, že krajský soud porušil jeho právo na „fairový proces“, neboť neodložil ústní jednání ve věci, ačkoliv jeho zástupce doložil kolizi daného jednání s jeho jiným jednáním u Městského soudu v Praze. A také podal námitku podjatosti proti soudci krajského soudu JUDr. Janu Dvořákovi s ohledem na dehonestující výroky v odůvodnění napadeného rozsudku citováním částí jiného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

[4] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a stěžovatelem uplatněných důvodů, zároveň zkoumal, zda kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu netrpí vadami, k nimž by měl v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že takovými vadami netrpí.

[6] Důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ani po výzvě usnesením ze dne 31. 1. 2020, č. j. 2 As 14/2020 – 14, stěžovatel ve stanovené lhůtě nijak nekonkretizoval, proto se jím ani Nejvyšší správní soud konkrétně nezabýval. Jak byl totiž stěžovatel poučen, je to právě on, kdo svými námitkami určuje rozsah přezkumu rozhodnutí krajského soudu a kvalita námitek kasační stížnosti odpovídá povinnosti Nejvyššího správního soudu se s nimi vypořádat.

[7] Stěžovatel dále konkrétně vznesl námitku podjatosti ve smyslu § 8 odst. 1 s. ř. s. směřující proti soudci krajského soudu JUDr. Janu Dvořákovi. Podjatost soudce měla dle jeho názoru plynout z citování dehonestujících částí rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v odůvodnění nyní napadeného rozsudku krajského soudu. K takto obecné námitce Nejvyšší správní soud uvádí, že neshledal nevhodné či účelové citování své judikatury směřující k dehonestaci zástupce stěžovatele. Z rozsudku neplyne, že by zde byly dány nějaké osobní antipatie či nepřátelství, které by mohly důvodně zpochybnit nepodjatost označeného soudce, že by šlo o osobní zainteresovanost tohoto soudce ve stěžovatelově věci či o jeho vztah k zástupci stěžovatele (obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 As 224/2017 - 34). V dané věci tedy nerozhodoval podjatý soudce, a proto je tato námitka [zmatečnosti podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.] nedůvodná.

[8] Dále stěžovatel namítal porušení práva na spravedlivý proces, neboť krajský soud neodročil nařizené ústní jednání, ačkoliv zástupce stěžovatele doložil, že má ve stejný termín jiné ústní jednání u Městského soudu v Praze. Jak vyplývá ze spisu krajského soudu, ten dne 23. 10. 2019 nařídil ústní jednání na 4. 12. 2019 (doručeno zástupci stěžovatele dne 23. 10. 2019). Zástupce se dne 14. 11. 2019 a dne 2. 12. 2019 z jednání omluvil kvůli kolizi s jiným ústním jednáním u Městského soudu v Praze (šlo o jednání ve věci samotného

pokračování

zástupce stěžovatele ohledně žaloby pro zmatečnost proti Ministerstvu vnitra, nařízené dne 7. 10. 2019). Uvedl, že se mu za sebe nepodařilo sehnat substituci (jeho koncipientka byla služebně v daném termínu v Německu a jiný advokát nebyl ochotný cestovat na krajský soud do Pardubic), trval na své přítomnosti (kvůli osobní důvěře stěžovatele k zástupci) a navrhl určit jiný vhodný termín.

[9] Krajský soud při jednání dne 4. 12. 2019 s odkazem na judikaturu Ústavního soudu konstatoval, že není povinností soudu žádosti advokáta o odročení nařízeného jednání vždy vyhovět ani jej o nevyhovění žádosti informovat. Zástupce stěžovatele konkrétně nevysvětlil a neprokázal, z jakých konkrétních důvodů nebylo možno vyřešit zastoupení substitucí či jiným způsobem, navíc pokud při jednání dne 29. 5. 2019 měl zástupce se souhlasem stěžovatele substituci sjednanou. Upozornil také na již dřívější obstrukční a účelové strategie zástupce stěžovatele.

[10] Nejvyšší správní soud se shoduje s krajským soudem, že není povinností soudu vždy vyhovět žádosti zástupce o odročení nařízeného jednání, nýbrž záleží na okolnostech každého konkrétního případu. V dané věci je pravdou, že zástupce stěžovatele doložil řádně a včas kolizi s jiným jednáním u Městského soudu v Praze (č. l. 59 – 62 spisu krajského soudu), nicméně ani kolize s jiným jednáním není zpravidla dostatečně závažným důvodem pro to, aby bylo jednání odročeno, a je na samotném zástupci, aby nastalou situaci řešil podle své vůle a výběru substitucí (usnesení Ústavního soudu ze dne 5. 1. 2012, sp. zn. III. ÚS 3736/11). Argument, že byla potřeba jeho osobní přítomnost u jednání, neobstojí s ohledem na substituční plnou moc, která je založena ve spisu krajského soudu (č. l. 31 a 33) a byla udělena jinému advokátovi na první ústní jednání ve věci dne 29. 5. 2019 se souhlasem stěžovatele. Za relevantní nepovažuje Nejvyšší správní soud ani argument, že nikdo z oslovených advokátů nebyl ochoten cestovat na jednání do Pardubic, neboť ho ničím nedoložil. Navíc, nic nebránilo zástupci stěžovatele požádat někoho z údajně oslovených advokátů, aby jej zastupoval právě u Městského soudu v Praze, případně si zvolit jiného zástupce se sídlem v místě soudu.

IV. Závěr a náklady řízení

[11] Nejvyšší správní soud posoudil s ohledem na výše uvedené kasační stížnost jako nedůvodnou a podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji zamítl.

[12] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s.,

podle kterého, *(n)estanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.* Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto mu právo na náhradu nákladu nenáleží.

[13] Žalovanému žádné náklady s tímto řízením nad rámec běžné činnosti nevznikly (jeho zástupce se k věci v řízení o kasační stížnosti nevyjadřoval, přičemž seznámen s ní byl již z řízení před krajským soudem), a Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žalovanému, který by jako procesně úspěšný účastník řízení o kasační stížnosti nárok na náhradu nákladů tohoto řízení zásadně měl, se tato náhrada nepřiznává. I kdyby však žalovanému

náklady zastoupení vznikly, nebylo by důvodu mu jejich náhradu přiznat. Žalovaný totiž je správní orgán, jenž rutinně rozhoduje v první instanci ve věcech přestupků a vyřizuje i s tím spojenou finanční agendu; součástí jeho běžné činnosti proto je i občasné vystupování před správními soudy (viz k tomu důkladný rozbor včetně odkazů na judikaturu Ústavního soudu v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. března 2020

JUDr. Karel
Šimka
předseda senátu